

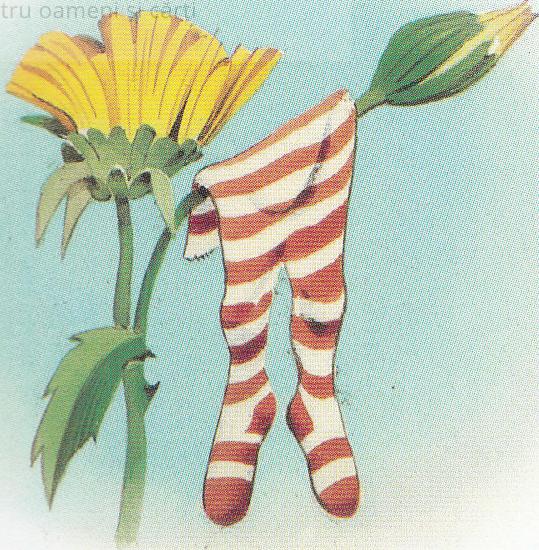
TONY WOLF

Povești din Pădurea Fermecată

Piticii

CRISAN

PĂDUREA PITICILOR

Privește! Oare ce-o fi acolo, pe malul râului, în iarbă?
- Acolo? E o veveriță. Biata de ea, pare că abia a scăpat de la înc!
- Să mergem să vedem ce-i cu ea!

Vă întrebați, probabil, cine cu cine vorbește? Păi, e simplu: sunt doi pitici, care acum aleargă către locul unde zace roșcata, udă leoarcă și cu burtica albă în sus.

Odată ajunși, se aplecară asupra Veveriței, iar unul dintre pitici își aşeză palma pe pieptul ei:

- O, minunat! Trăiește, îi simt bătăile inimii! exclamă el, foarte bucuros.
- Eu zic să încercăm s-o readucem în simțiri! își dădu cu părerea celălalt pitic.

Drept care cei doi se și apucară de treabă. Unul îi mișca în sus și în jos lăbuțele din față, în timp ce celălalt o apăsa ritmic pe piept.

După o vreme, Veverița făcu ochii mari și începu să tușească:

- Ăhă! Ăhă! Ăhă!
- Uraaa! strigară piticii. Am reușit!
- Ăhă! Ăhă! Ăhă! continuă Veverița.

- Asta-i tot ce știi să zici, roșcato? Spune-ne mai bine cine ești și cum ai ajuns în situația asta!...

Veverița scutură din cap și se ridică pe lăbuțele din spate.

- Cine sunt eu? Mai degrabă mi-ați spune cine sunteți voi, doi ciudați cu bărbii și cu scufii roșii!
- Noi? Păi, noi suntem pitici, îi răsunse unul dintre „ciudați”. Trăim de secole aici, în partea din spre deal a pădurii. Dar tu de unde vii, că nu te-am mai văzut prin împrejurimi?
- În primul rând, vă mulțumesc din suflet că m-ați salvat! Apoi, vă rog să-mi ajutați și prietenii!
- Prietenii? Și cine sunt prietenii tăi?

- Hei, opriți-vă că mă gâdil!

Responde para ver el resultado

Or fi având piticii ăştia şi niscaiva morcovi? se întreba Iepurica în gând.

Veverița le povesti piticilor despre strădania tuturor celorlalte vietuitoare de a ajunge în partea înaltă a pădurii, ca să scape de cumplitele inundații.

- Ei, și aşa se face că m-au trimis pe mine înainte, în recunoaștere, povesti mai departe Veverița. S-a întâmplat însă ca bărcuța în care mă aflam să fie prinsă într-un vârtej și să se răstoarne! Dacă nu ați fi trecut voi pe aici... Brrr! Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi ales de mine...

- Gata, ai scăpat! O să luăm o barcă și o să-i căutăm numai decât și pe prietenii tăi, spuse un pitic.

Peste ceva vreme, Veverița și piticii ei salvatori ajunseră în dreptul unui brad înalt care, numai cu o zi în urmă, fusese jumătate sub ape. După ce apa se mai retrăsese, bărcuțele și animalele aflate în ele rămăseseră agățate printre crengile bătrânlui copac.

- Hai, coborâți cu totii! strigă piticii către cei de sus. Nu vă temeți, sunteți salvați!

- Bine, dar voi cine sunteți? și noi unde am ajuns? se auzi un glas venind din înaltul copacului.

- Noi suntem pitici, iar voi vă aflați acum în partea noastră de pădure. Hai, dați-vă jos odată!

- Să fie oare de incredere *ciodații* ăştia doi? șoptiră surorile Șoricel.

- Mie aşa îmi par, se băgă în vorbă și Aricel, unul dintre frații Arici.

Din câteva salturi, Veverița ajunse în brad și-și îmbărbătă prietenii:

- Haideți, curaj! Sunt tare prietenoși. Mie mi-au salvat viața!

Răsuflând ușurate, animalele începură să coboare din copac, care pe frânghii, care pe cearșafuri înnodate între ele. Și tocmai când să sară și broaștele în apă, unul dintre pitici întrebă:

- Hei! Dar a cui e pălăria asta neagră care plutește pe apă?

- E a Corbului! răspunse Șoarecele-negru. Te pomenești că s-o fi încercat!...

- Corbule! Hei, Corbule! Unde ești? se apucă să strige cu totii, îngrijorați.

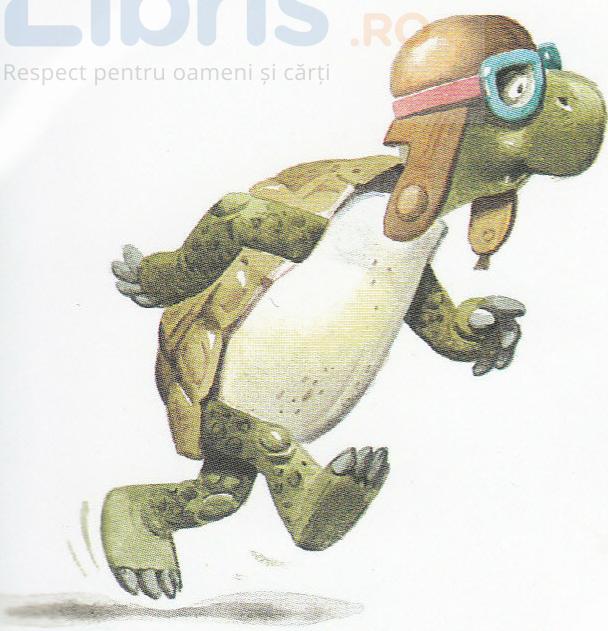
Nu primiră însă niciun răspuns. Țestoasa, care se dumiri prima, le spuse celorlalți:

- Corbul e bine mersi... Doar că, pierzându-și pălăria, se ascunde de rușine c-o să-i vedem chelia! Auzind una ca asta, izbucniră cu totii în râs. Cu totii, mai puțin Pârșul. El sforăia liniștit mai departe. Până la urmă, animalele ajunseră pe crengile de jos ale bradului, aproape de luciul apei.

- Aruncați totul în barcă și apoi săriți și voi în ea! le spuseră piticii.

În tot acest timp, apărură mai mulți pitici, cu alte bărci, și, curând, toate vietuitoarele pădurii erau în siguranță. Iar puțin mai târziu, ajunseră pe uscat, pe un pământ nou, care avea să fie de-acum înainte noua lor țărișoară.

CURSA DE CĂRUCIOARE

Au trecut deja două luni, primăvara s-a sfârșit, iar peripețiile din timpul inundatiilor erau de-acum doar amintiri, nu tocmai plăcute.

Viețuitoarele se obișnuiseră cu traiul în partea dinspre deal a pădurii, înțelegându-se cum nu se poate mai bine cu piticii – ființe harnice, pricepute, răbdătoare și, mai presus de toate, bune la suflet. Chiar aşa, căci numai din bunătate se apucaseră și făcuseră...

Dar să luăm lucrurile încetul cu încetul, precum broaștele-țestoase. Ehei, bietele animale...

Acum, când vremea se încălzise și era mai mare dragul să mergi la râu, să te scalzi, sărmanele de ele nu reușeau să țină pasul cu ceilalți. Așa că, atunci când, în sfârșit, ajungeau și țestoasele la apă, nădușite leoarcă, toți ceilalți erau deja îmbăiați, uscați și pregătiți de întoarcere în sătuc.

- Of! Of! Oare vom fi și noi vreodată în stare să ne mișcăm mai repede? întrebă, tristă, o țestoasă.

- Cine știe? îi răspunse Albina. Cel mai bine ar fi să-i întrebați pe pitici.

- Da? Și ce crezi tu c-ar putea face piticii pentru noi? Vor aduce râul mai aproape de sătuc?!

- Ei, nu glumi, că nu se știe niciodată!

Lucru foarte adevărat de altfel, aşa cum tot atât de adevărat era și că piticilor li se făcuse tare milă de bietele purtătoare de carapace și se hotărâseră să meșterească ceva pentru a le veni în ajutor. Se gândiră ei și iar se gândiră, își stoarseră creierii cum se zice, și până la urmă le veni o idee trăsnet!

Așa se face că, într-o bună zi, Mușcată, piticul tâmplar, chemă la el broaștele-țestoase și le spuse:

- Gata cu încetineaala! De-acum încolo o să puteți intra în competiție chiar și cu iepurii. Și, cine știe, poate c-o să-i și întreceti!

*- Uf, că tare am mai obosit! Nu mai pot!
- Dar abia ce-am plecat! exclamă Albina.*

